

хното мнѣние, са е захванало само послѣ пришествието на спасителтъ. Като признавале двѣ начала, отъ които е произлѣзаль свѣтътъ, богомилите сж разказвале сжвршено по своите понятия и историята за сжтворението на свѣтътъ и на човѣкътъ. Тие сж утврждаде, че могъществениятъ духъ, когото спасителтъ нарѣкаль сатана, е билъ и самъ синъ на бога отца и наричалъ са е Сатанаилъ... Като билъ хврленъ отъ небето за своите горделиви покушения, той сжхраниль силата на творчеството, но „не можѣль да са одържи въ водите,“ (Eutym. Zigad.), и послѣ това вече, когато богъ „въ началѣ создалъ небо и землю,“ той съ своите ангели са рѣшилъ да направи второ небо и друга земя, а послѣ тѣхъ сичките други твари, които населяватъ земята. Той направиль най-послѣ човѣческо тѣло, като размѣсиль земя съ вода, но не можѣль да вдѣхне въ него душа: той духналь веднашъ въ Адама, но неговиятъ духъ преминаль презъ тѣлото, излѣтъль презъ голѣмиятъ пкрстъ на дѣсниятъ му кракъ и преминаль въ змията, която отъ това станала мждра между животните, защото въ нея преминаль духтъ на Сатанаила. Тогава Сатанаилъ, като видѣль, че са е мжчилъ напразно, помолилъ бога да вдѣхне душа въ човѣкътъ, и обѣщаль са, че живиятъ човѣкъ ще да принадлежи еднакво и на двамата... Но слѣдъ време Сатанаилъ са стараль постоянно да завладѣе колкото са може по-голѣмо количество люде; той далъ законтъ на Моисея, говорилъ чрезъ пророците, и човѣците биле безпредѣлно въ властьта му въ сичкиятъ Вѣтъхъ Завѣтъ. Човѣческиятъ родъ билъ спасенъ отъ властьта на дяволтъ само отъ Исуса